USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **B. M.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2016, č. j. OAM-55/LE-LE05-ZA16-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 3. 2018, č. j. 75 Az 29/2016 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými. Přisvědčil závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí a uzavřel, že u žalobce nejsou dány předpoklady pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu (z důvodu obavy z pronásledování pro uplatňování politických práv, resp. pro ohrožení působením Pravého sektoru) či doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Jejího udělení se žalobce dovolával zejména s poukazem na hrozbu povolání do armády a také z důvodu špatných podmínek, za kterých je vykonáván trest odnětí svobody na Ukrajině v případě jeho uvěznění pro vyhýbání se vojenské službě.

Krajský soud neshledal ani tvrzená porušení správního řádu (zejména jeho § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3) žalovaným.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti neuvedl ničeho. Toliko namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto je měl krajský soud zrušit. Opětovně, ve shodě se žalobou, poukázal na skutečnost, že žalovaný *„dostatečným způsobem nezjistil informace o zemi původu, což mělo za následek nesprávné rozhodnutí v tom smyslu, že stěžovateli nebyla mezinárodní ochrana udělena.“* Vedle této výtky stěžovatel krajskému soudu vytkl, že mu k jeho žádosti nebyl ustanoven právní zástupce, ač je cizincem neznalým právního řádu. Nemohl tudíž kvalifikovaně brojit proti napadenému rozhodnutí.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul skutkové okolnosti případu a poukázal na skutečnost, že stěžejním důvodem stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území České republiky. Shrnul, že stěžovatel ve správním řízení nebyl zkrácen na svých právech, žalovaný postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o azylu. Stěžovateli žádné problémy v zemi původu nehrozí a nebyl ani pronásledován z azylově relevantních důvodů. Žalovaný popírá opodstatněnost kasační stížnosti a poukazuje na skutečnost, že krajský soud žádné vady řízení před žalovaným, ani nezákonnost napadeného rozhodnutí neshledal. Navrhl proto kasační stížnosti zamítnout.

V.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[7] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil, ostatně jak již výše uvedeno, ani stěžovatel ničeho v tomto směru v kasační stížnosti netvrdil. V podstatě jen zdůraznil nedostatečnost podkladů, na základě nichž správní orgán vydal napadené rozhodnutí. Z toho následně dovozoval nezákonnost napadeného rozsudku. K ostatním v kasační stížnosti uplatněným kasačním důvodům žádná tvrzení nenabídl.

[8] Z právě uvedeného nepochybně plyne, že stěžovatel se fakticky v kasační stížnosti domáhal opětovného přezkumu závěrů obsažených v napadaném rozsudku, avšak pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování velmi obecných kasačních námitek řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelovy výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti soud neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obava z návratu do země původu z důvodu nutnosti výkonu vojenské služby, obava z pronásledování příslušníky Pravého sektou, špatná bezpečnostní situace na Ukrajině), zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy a tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[10] Je na místě zdůraznit, že soudní řízení správní je i ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany ovládáno dispoziční zásadou. To znamená, že je věcí stěžovatele, aby v řízení před soudem uvedl dostatečně určitá tvrzení a důvody svého podání (žaloby či kasační stížnosti), jež vymezí konkrétní rámec soudního přezkumu (v řízení o žalobě podle § 75 odst. 2 s. ř. s., resp. v řízení o kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s.); tímto rozsahem je zásadně (až na zákonem stanovené výjimky) soud vázán. V souzené věci však stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně poukázal na nedostatečnost podkladů napadeného rozhodnutí, aniž uvedl, v čem tato nedostatečnost spočívá, jaké jiné podklady či důkazní prostředky měly být vzaty při rozhodování v potaz.

[11] Nejvyšší správní soud již jen pro úplnost dodává, že se otázkou obav z odvedení do armády obecně, jakož i ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině, zabýval opakovaně (viz např. rozsudky ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 - 26, ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44 a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24). V žádném z těchto případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Shodně je tomu i ve stěžovatelově případě. Pouhá obava z nástupu do armády sama o sobě nemůže zakládat azylově relevantní důvod. Jedná-li se o špatné podmínky ve výkonu trestu odnětí svobody v ukrajinských věznicích, jež stěžovatel v této souvislosti v žalobě namítal s ohledem na potenciální uvěznění v případě vyhýbání se vojenské službě, nutno dodat, že dovodil-li krajský soud, že stěžovatel dosud vůbec nepřevzal povolávací rozkaz, z povahy věci byla otázka hypoteticky v úvahu přicházejícího uvěznění nerozhodná (srov. odst. 18. napadeného rozsudku).

[12] Stejně tak judikatura kasačního soudu zaujala stanovisko i k otázce vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, a to například v rozsudku ze dne 9. 5. 2016, č. j. 4 Azs 89/2018 – 27, nebo v usnesení ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 - 23 a řadě dalších rozhodnutí, jejichž závěry jsou plně a beze zbytku použitelné i nyní. Shodně s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu se ostatně vyjádřil již krajský soud v napadeném rozsudku.

[13] Nakonec kasační soud dodává, že stížní námitka, v níž stěžovatel vytýkal neustanovení zástupce k jeho žádosti, je zcela mimoběžná. Ve správním řízení takovou žádost stěžovatel neuplatnil, v řízení o žalobě byl již od počátku zastoupen zvoleným zástupcem, který jej také zastupoval v řízení o kasační stížnosti na základě plné moci udělené mu dne 28. 5. 2016. Zastoupení právně erudovanou osobou tak měl stěžovatel zabezpečeno, ostatně ani v řízení o žalobě žádný návrh na ustanovení zástupce neučinil. Tudíž v tomto ohledu Nejvyšší správní soud neshledal žádný nedostatek mající vliv na stěžovatelovo právo na přístup k soudu.

[14] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na stěžovatelovy námitky. Napadený rozsudek tedy zjevně netrpí žádným zásadním pochybením, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti.

VI.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu